

EL COS I LA SANG DE CRIST

En aquesta festa del Cos i la Sang de Crist, la sang fa de fil conductor entre els diferents texts. Sang de vedells vessada sobre l'altar i sobre el poble per a ratificar l'Aliança del Sinaí, Sang de Crist vessada una vegada per sempre per a la nostra salvació. La copa de la salvació, elevada, alçada pel salmista, pren tot el seu significat a les mans de Jesús al sant Sopar.

PER APROFUNDIR

PRIMERA LECTURA: Èxode 24, 3-8

El text narra un ritu d'aliança tal com era practicat pels reis de l'Orient Mitjà antic quan feien una aliança. El senyor, el sobirà convoca el seu vassall. S'anomena, indica els seus títols i recorda les proteccions o els beneficis concedits en el passat al vassall i al seu poble. Li indica les clàusules del tractat de l'aliança, clàusules principals i secundàries, així com també el que cal fer en cassos particulars. Aquest tractat d'aliança és posat per escrit, després llegit solemnement davant del poble reunit. Un ritu amb sang conclou la celebració.

Tots aquests elements es troben en la grandiosa litúrgia del Sinaí, narrada als capítols 19 a 24 de l'Èxode. Al cim de la muntanya, Déu es presenta a Moisès, li recorda el que a fet per a ell i el seu poble i li dóna l'estipulació principal de l'Aliança: *Jo som el Senyor el teu Déu, que t'ha fet sortir del país d'Egipte, de la casa d'esclavatge*". Després indica les altres clàusules del tractat: no construir-se ídols, respectar el nom diví, observar el dissabte, etc. Ell promet la seva benedicció al poble si obeeix la seva Llei. Després ve el ritu final que llegim avui.

El text insisteix en la ratificació de l'aliança pel poble. Dues vegades, aquest poble, diu que posarà en pràctica les paraules del Senyor. El pacte és segellat amb sang, que en llenguatge bíblic simbolitza la vida. Vessant la sang sobre l'altar, signe de la presència de Déu, sobre les dotze pedres aixecades, després sobre el poble, Moisès significa que una mateixa vida lliga Déu i el seu poble. La litúrgia és grandiosa, la unanimitat del poble és impressionant. La continuació del llibre de l'Èxode mostrarà, per tant, que l'Aliança amb Déu no és cosa fàcil. Al cap. 32, i ha l'episodi del vedell d'or i la ruptura de l'Aliança. Si aquesta reposa només sobre la bona voluntat dels homes, és molt fràgil. Si reposa sobre la fidelitat de Déu, és perdurable.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector haurà ben mirat en la seva preparació per posar-ho de relleu en la proclamació:

- El context del relat: baixant del Sinaí...
- Els actors de l'esdeveniment: el Senyor..., Moisès..., el poble.
- La proclamació de la Paraula de Déu:
 - Moisès *Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i ordenat*
 - Prengué el llibre de l'aliança
- L'adhesió del poble de l'aliança:

El poble respongué: --*Complirem tot el que el Senyor ha dit.*

- El gest simbòlic de l'aspersió amb la sang i la Paraula reveladora que l'acompanya (a precedir per un breu silenci): *Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor conclou amb vosaltres d'acord amb totes les paraules d'aquest document.*
Aquesta darrera frase pronunciada lentament.

SOBRE EL SALM 115

A la primera part del salm 115, el salmista crida vers el Senyor perquè el vengui a ajudar. Està en perill de mort. El Senyor l'escolta *car li costa la mort dels qui l'estimen*. A la segona part del salm, el fragment del salm de m. D'avui, el salmista va al Temple per donar gràcies a Déu. Però com retorna-li tot el bé que li ha fet? Primer complint el vot que li ha fet. En la seva desgràcia, el salmista ha fet una promesa a Déu. No es sap en què consisteix, però ell compleix la seva paraula. L'acompliment d'aquesta promesa és un testimoni davant de tot el poble de la bondat de Déu envers ell. En el Temple, aquest home salvat per Déu és el centre de la pregària d'acció de gràcies que puja a Déu. En una òptica cristiana, podem posar aquesta pregària als llavis de Jesús: Déu li ha trencat les cadenes de la mort i l'ha ressuscitat. Podem pensar també en la copa que Jesús fa passar durant el Sant Sopar. Alçant vers Déu *el calze de la salvació*, celebrem el Cos i la Sang de Crist que hem aconseguit una alliberació definitiva.

PER APROFUNDIR

SEGONA LECTURA: Hebreus 9, 11-15

Al capítol 9 de la carta als Hebreus, l'autor fa una comparació entre ell Sant i el Crist. Descriu primer aquest lloc sant i el seu funcionament. No es tracta del Temple de Jerusalem sinó del santuari portàtil, la tenda, descrita al llibre de l'Èxode. Aquesta tenda comportava dues parts: el lloc Sant amb el canelobre de set braços i la taula de les ofrenes, i el Sant dels sants amb l'arca de l'Aliança. Només el gran sacerdot, i una vegada a l'any, pot penetrar en aquesta segona part després d'haver ofert un sacrifici per les faltes, els pecats del poble però també per les seves pròpies.

El text d'aquest diumenge és la segona part de la comparació. Crist és el Lloc Sant nou. Al mateix temps és el gran sacerdot. Els propòsits de l'autor de la carta entren en ressonància amb l'Evangelí de Joan i les paraules de Jesús quan l'incident del Temple: Destruïu aquest Temple, i jo el reconstruiré en tres dies. Frase que l'evangelista comenta: El temple del que parlava, era el seu cos" Jn 2, 19-21.

El sacrifici de Crist, fet una vegada per sempre, a compleix l'aliança nova anunciada pel profeta Jeremies (Jr 31, 31-34). No confereix solament una puresa ritual que fa apte per a participar en el culte. Ell purifica la nostra consciència en profunditat. Ens reconcilia amb Déu, Mediador de la nova Aliança, Crist fe de nosaltres fills, aptes per rebre l'herència del Pare.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector remarcarà amb la seva proclamació:

- L'afirmació inicial: **11** *Però Crist ha vingut com a gran sacerdot del món futur que ara comença...*
- Les múltiples expressions que remarquen les realitats de la nova Aliança i afirmen la superioritat de Crist: *gran i més perfecte, no fet per mans d'home, ja que no pertany al món creat...*
- La conclusió a pronunciar ben distintament : *Així, doncs, el Crist és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat dels pecats comesos sota...*

PER APROFUNDIR L'EVANGELI DE MARC 14, 12-16. 22-26

El text narra la preparació del sopar pasqual i el mateix sopar. A la primera part, Jesús envia els seus deixebles a preparar el sopar en una sala gran que ja és a punt. Açò sembla estrany a primera vista. Però ho és menys quan un veu el nou sentit que Jesús dóna al sopar pasqual.

Durant el sopar, les paraules de Jesús evoquen el ritu de l'aliança amb sang del Sinaí. Però Jesús s'ofereix a si mateix. En el llenguatge bíblic, la sang significa la vida. Jesús ofereix la seva vida al seu Pare i convida els seus deixebles a associar-se a ell. Aquesta Aliança no uneix simplement un poble al seu Déu. Ella és per a la multitud, és a dir per a tots els sers humans. Jesús és el salvador universal. És el Servent sofrent, escoltat pel Senyor: A causa dels seus sofriments, veurà la llum, serà associat. Ja que ha conegut el sofriment . *El meu servent, després del que ha sofert la seva ànima, veurà la llum i se'n saciarà; ell, que és just, farà justos tots els altres, perquè ha pres damunt seu les culpes d'ells.* Is 53, 11.